

безъ милосърдие моятъ бѣдни конь съ махмузете си. Изъ пѣтьтъ азъ измишлявахъ различни срѣдства за избавлѣнието на бѣдната дѣвойка, но нищо не можѣхъ да измисла. Като стигнахъ въ градътъ, азъ отидохъ право при генералинътъ и тичешкомъ влѣзохъ въ къщата му. Генералинътъ са расхождаше назадъ-напредъ изъ стаята и надуваше явтарниятъ си чубукъ. Като ма видѣ, той са запрѣ. Видеше са, че моятъ видъ го уплаши. Той ма попита съ участие за причината, която ма е накарала да дойда при него. — «Ваше превосходителство, казахъ азъ. — Дохождамъ при васъ като при баща си: за бога не отказвайте ми въ молбата. Работата отива за щастieto презъ сичкиятъ ми животъ.» — „Какво са е случило, мой синко? ма попита зачудено старецътъ. — Какво мога азъ да направа за тебе? Говорй». — «Ваше превосходителство, заповѣдайте ми да зема една рота солдате и петдесетъ души казаци и пуснете ма да очиста Бѣлогорската крѣпость». Генералинътъ вперивъ мене очите си, и мислѣше, както ми са чини, че азъ сжмъ полудѣлъ, а това не бѣше грѣшка. — „Какъ? Какъ щешъ ти да очистишъ Бѣлогорската крѣпость?“ каза той най-послѣ. — «Азъ сжмъ увѣренъ, че ща да имамъ успѣхъ, отговорихъ азъ горѣщо. — Само ма пуснете». — «Не, младо момче, каза той, като поклати главата си. — На такова голѣмо разстояние на неприятельтъ е лесно да ти прекъсне сношеннията съ главниятъ стратегически пунктъ и да одържи надъ васъ сжвършенна побѣда. Прекъсната комуникация». . . . Азъ са уплашихъ, като го видѣхъ увлѣченъ въ военните разсжждения и прибързахъ да прекъсна разговорътъ му. «Дъщерята на капитана Миронова, казахъ азъ, ми пише писмо. Ти иска помощъ. . . Швабрия я принуждава да са омѣжи за него», — «Истина ли? О, тоя